

Fædretighedsbevægelser og vold mod kvinder af Dr. Michael Flood

I dette foredrag vil jeg fokusere på fædretighedsbevægelserne og deres indvirkning på vold mod kvinder.

Indledning : Fædretighedsbevægelsen

Fædretighedsbevægelsen er defineret ved påstanden om, at fædre er frataget deres rettigheder og udsat for systematisk diskrimination som mænd og fædre, i et system som er forudindtaget mod kvinder og domineret af feminister. Fædretighedsgrupperne overlapper med mandebevægelserne, og begge repræsenterer et organiseret tilbageslag for feminismen . Fædretighedsbevægelserne og mandebevægelserne kan ses som den anti-feministiske fløj af mændenes bevægelse, netværket af mænds grupper og organisationer, der tilvejebringes på kønsspørgsmål (Flood, 1998).

To erfaringer bringer de fleste mænd (og kvinder) til fædretighedsbevægelserne . Den første er dybt smertefulde skilsmisser og forældremyndighedskampe. Fædretighedsgrupperne er præget af vrede og skyld rettet mod ex- partnerne og "systemet", der har frataget mænd eller fædre deres "rettigheder", og sådanne temaer er relativt udbredt blandt mænd, der har gennemgået separation og skilsmisse. Den anden oplevelse er samværsfædres utilfredshed med tab af kontakt med deres børn eller med regimer i børnebidrag.

Fædretighedsbevægelserne fokuserer på at forsøge at genetablere fædres autoritet og kontrol over deres børns og eksparterers liv, på at få indført fædres ligestilling, forstået som "rettigheder" og status, snarere end den faktiske omsorg for børn, og om at rulle juridiske og kulturelle ændringer tilbage, som har mindsket uligheden mellem kønnene .

Fædretighedsgrupperne er velorganiserede fortalere for ændringer i familieret og højlydte modstandere af feministiske perspektiver og fremskridt på voldsområdet.

Virningen af fædretighedsbevægelserne ifht. vold mod kvinder

Fædretighedsbevægelserne har haft fire former for indvirkning på vold mod kvinder.

At sikre, at barnets samvær går forud for barnets sikkerhed

Vigtigst er, fædretighedsbevægelserne har påvirket familielovgivningen, med skadelige konsekvenser for kvinder, børn, og sandelig også mænd. Frem for alt har fædres kontakt med børn været prioriteret over børns sikkerhed fra vold.

En ukritisk antagelse, nemlig at det er nødvendigt for børn at have kontakt med begge forældre, har nu gennemsyret domstolene og medierne. Familielovgivningens nye princip om »retten til samvær» overtrumfer familielovgivningens princip om retten til ' sikkerhed fra vold«. Statsforvaltningen og familiedomstolen er nu mere tilbøjelige til at foretage midlertidige uovervågede samvær i sager vedrørende vold i hjemmet eller misbrug af børn, og at udlevere børn via sluseordninger snarere end at suspendere kontakt indtil retssagen , og til at fastsætte deleordninger i sager, hvor der er et højt konfliktniveau mellem de fraskilte forældre, og den ene forælder kraftigt modsætter sig en deleordning.

Fædretighedsbevægelsen har ikke nået sit centrale mål om at få foreløbige afgørelser om lighed af alle børns bopæl efter skilsmissen. Imidlertid har andre ændringer i familieretten og regeringens politik i løbet af de sidste to år afspejlet bevægelsens indflydelse. De seneste reformer

betyder, at et større antal forældre, der er ofre for vold, vil blive genstand for yderligere vold og chikane fra voldelige eks partnere, mens børn vil stå over for større krav om at have kontakt med krænkende eller voldelige forældre.

Den nuværende regerings politik afspejler mange af de centrale temaer i fædretighedsbevægelsen. Både regeringens politik og mange fædretighedsgrupper er styret af to centrale og fejlslagne antagelser: at det altid er alle børns bedste at have kontakt med begge forældre, og at en voldelig far er bedre end ingen far overhovedet (DVIRC , 2005, s. 5-6). Både politikere og fædretighedsbevægelser taler om ' konflikt ' snarere end vold , ignorerer vold som et legitimt problem at gribe an for domstolene og statsforvaltningerne og kommunerne, understreger mægling og rådgivning som løsninger, og fokuserer på at straffe kvinder for falsk anklage eller overtrædelse af samværsresolutioner.

At miskreditere ofrene

Den anden virkning fædretighedsbevægelserne har haft på vold mod kvinder, er at sætte ofrene i miskredit. Fædretighedsgrupper fortæller to vigtige løgne.

For det første fortæller fædretighedsgrupperne den løgn, at kvinder rutinemæssigt kommer med falske beskyldninger om incest for at få en fordel i familieretlige sager, og at kvinder vilkårligt nægter deres eks partnere adgang til børnene.

For det andet fortæller fædretighedsgrupper den løgn, at kvinder rutinemæssigt kommer med påstande om vold i hjemmet for at få en fordel i familieretlige sager, og bruger polititilhold til at fjerne mænd fra deres hjem eller frarøve dem kontakten med børnene, snarere end ud fra nogen reel erfaring med eller frygt for vold.

Jeg har skrevet detaljerede tilbagevisninger af disse første to løgne, og tilbagevisningerne er tilgængelige, både online og i det seneste nummer af det australske tidsskrift "kvinder mod vold". Jeg kan sende kopier til alle, der ønsker dem.

Mænds vold kontra kvinders vold (Indflydelse på opfattelsen af partnervold)

Relateret til ovenstående er også, at fædretighedsbevægelsen har haft en vis indvirkning på den offentlige mening om partnervold. Især fortæller bevægelsen den løgn, at vold i hjemmet er ligestillet eller kønsneutral - at mænd og kvinder overfalder hinanden på lige præmisser, og med lige stor effekt.

Selv om jeg tidligere har kaldt dette en løgn, er det en påstand, som der er en vis akademisk støtte for.

Til støtte for påstanden om, at vold i hjemmet er symmetrisk (altså ligeværdig), trækker fortællerne næsten udelukkende på undersøgelser ved hjælp af et målingsværktøj som hedder "Konflikt Tactics Scale". CTS placerer vold i hjemmet inden for rammerne af "familie konflikt". Det spørger parterne i et forhold, om de eller deres ægtefælle nogensinde inden for det sidste år har begået en af en række voldelige handlinger. CTS' undersøgelser finder jævnbyrdighed mellem kønnene i brugen af vold i parforhold. Der er tre problemer med fædretighedsaktivisternes anvendelse af sådanne undersøgelser.

For det første gør mandebevægelserne og fædretighedsgrupperne kun selektiv brug af de data, som CTS-undersøgelserne selv afviser kan bruges til at argumentere for, at kvinders vold mod mænd

er lige så almindelig eller lige så skadelig som mænds vold mod kvinder (Kimmel 2001, side . 22).

For det andet er der metodiske problemer med Conflict Tactics Scale. CTS er bredt kritiseret for ikke at indsamle oplysninger om intensiteten , konteksten, konsekvenserne eller betydningen af handlingen. CTS ignorerer, hvem af parterne der starter volden (når kvinder er mere tilbøjelige til at bruge vold i selvforsvar), forudsætter, at volden bruges ekspressivt (fx i vrede) og ikke instrumentalt (bevidst brug af vold for at øve magt eller kontrol), udelader voldelige handlinger såsom seksuelle overgreb, forfølgelse (stalking) og partnerdrab, ignorerer historikken om vold i forholdet, negligerer spørgsmålet om, hvem der er skadet, er baseret på kun én partners oplevelse, på trods af manglende viden om ægtefællens pålidelighed, og udelader hændelser efter separation og skilsmisse, hvilket er en tid med øget risiko for kvinder.

For det tredje finder en lang række andre data markante kønsasymmetrier i vold i hjemmet. For eksempel viser kriminalitetsofferundersøgelser baseret på en stor mængde data, familie-og kriminalitetsundersøgelser, politiets statistikker, og hospitalsdata alle, at mænd overfalder deres partnere og eks partnere langt flere gange end kvinder overfalder deres partnere og eks partnere, og at kvindelige ofre er i stort overtal i forhold til mandlige ofre (Tjaden & Thoennes 2000, s. 25-26) .

Feministiske og andre forskere har arbejdet på at forene de modstridende fund i disse datasamlinger. En vigtig indsigt er genkendelsen af forskellige mønstre af voldelig adfærd i parforhold og relationer. Nogle heteroseksuelle forhold lider under lejlighedsvis udbrud af vold hos enten ægtemænd eller hustruer under konflikter, hvad nogle (Johnson 1995 284-285) kalder "gensidig parvold ."

Her er volden relativt ubetydelig, begge parter praktiserer den, den bruges som et udtryk for frustration, den har en tendens til ikke at eskalere over tid, og skader er sjældne. I situationer med " patriarkalsk terrorisme" på den anden side, anvender en partner (normalt manden) vold og andre kontrollerende strategier til at hævde eller genoprette magt og myndighed. Volden er mere alvorlig, er asymmetrisk, den bruges som instrument, den har en tendens til at eskalere, og skader er mere sandsynlige.

CTS undersøgelser er kun en svag måling af niveauet af relativt ubetydelig vold i konflikter blandt heteroseksuelle par. De er endnu svagere som måleinstrument ved ' instrumental' vold, hvor den ene partner bruger vold og andre strategier til at hævde sin magt og autoritet. (Johnson 1995 284-285) .

Der er ingen tvivl om, at mænd er ofre for vold i hjemmet. Mænd bliver udsat for vold i hjemmet af kvindelige og mandlige sexpartnere, eks partnere og andre familiemedlemmer.

En voksende mængde forskning fortæller os, at der er vigtige forskelle i kvinders og mænds erfaringer med vold i hjemmet. Kvinder er langt mere tilbøjelige end mænd til at blive udsat for hyppig, langvarig og ekstrem vold, at blive udsat for skader, at frygte for deres liv, og at blive seksuelt overgrebet (Kimmel 2001 19, Bagshaw m.fl. 2000). Mænd, der udsættes for vold i hjemmet, oplever i modsætning til kvinder sjældent vold efter skilsmissen og har mere økonomisk og social uafhængighed. Kvinder, som begår vold i hjemmet, bruger i mindre grad, og er, i forhold til mandlige gerningsmænd, i mindre grad i stand til at anvende ikke-fysiske strategier til at bevare kontrollen over deres partnere (Swan & sne 2002 291-292) .

Kvinders fysiske vold mod intime mandlige partnere sker ofte i selvforsvar (DeKeseredy m.fl. 1997; . . Hamberger m.fl. 1994; Swan & Snow 2002 301 og Muelleman & Burgess 1998 866). På den anden side kan kvinders intime vold også være motiveret af bestræbelser på at vise vrede, et ønske om opmærksomhed, gengældelse for følelsesmæssig smerte osv. (Hamberger et al. 1994). Det er utilstrækkeligt at forklare kvinders vold blot i form af deres egen undertrykkelse og afmagt ,

og naivt at antage, at kvinder er immune fra at bruge vold for at opnå eller opretholde magt i relationer (Russo 2001 16-19) .

Mænd er tilbøjelige til at undervurdere og under-indberette deres udsættelse for vold i hjemmet, begået af kvinder (George 1994 149 , Stockdale 1998 63). Der er dog ingen beviser på, at mandlige ofre er mere tilbøjelige til at under- rapportere end kvindelige ofre. Faktisk har mænd en tendens til at overvurdere deres partners vold og undervurdere deres egen, mens kvinder gør det modsatte (Kimmel 2001 10-11).

Fædretighedsbevægelsens opmærksomhed på vold mod mænd i hjemmet er ikke motiveret af en ægte bekymring for mandlige ofre, men af politiske dagsordener vedrørende familieret , forældremyndighed og skilsmisse (Kaye & Tolmie 1998, s. 53-57). Dette er åbenlyst på to områder.

For det første fokuserer fædretighedsbevægelserne ensidigt på kvinders vold mod mænd, selv om hovedparten af vold mod mænd ikke er påført af kvindelige partnere eller tidligere partnere, men af andre mænd. Australske kriminalitetsoffer-undersøgelser viser, at mindre end én procent af voldelige episoder blandt mænd er udført af partnere eller tidligere partnere, i forhold til en tredjedel af de voldelige episoder blandt kvindelige ofre (Ferrante et al. 1996 104). Drengene og mænd har altså størst risiko for at lide fysisk overlast fra andre drenge og mænd.

For det andet søger Fædretighedsbevægelsen at underminere beskyttelsen til ofre for vold i hjemmet, og i stedet styrke de påståede gerningsmænds rettigheder, og det skader kvindelige og mandlige ofre for vold i hjemmet ens. Jeg vil forklare det nu.

Beskyttelse af gerningsmændene og undergravelse af hjælpen til ofrene

Den fjerde måde, hvorpå fædretighedsbevægelsen har haft en indvirkning på vold mod kvinder, er i sine bestræbelser på at mindske myndighedernes indgriben i forhold til ofrene og gerningsmændene for volden.

Fædretighedsbevægelsen har forsøgt at få afviklet den beskyttelse, som gives til de fiktive »ofre« for vold og indføre straf for deres uærlige og chikanøse adfærd. Foreningen Enlige Fædre og andre grupper hævder, at påstande om vold eller misbrug bør foretages under ed, påstandene skal kunne dokumenteres ved politirapporter eller sygehusjournaler, og folk som kommer med anklager, som ikke er velunderbyggede, og de mennesker, som har hjulpet dem, skal udsættes for retsforfølgelse. De opfordrer til lignende begrænsninger med polititilhold.

Fædretighedsgrupper forsøger også at underminere de måder, hvorpå vold i hjemmet betragtes som kriminel adfærd. De understreger behovet for at holde sammen på familien, opfordrer til øget anvendelse af mægling og rådgivning, og afviser enhver politik, som anbefaler anholdelse.

Sådanne ændringer vil udgøre en dyb udhuling af den beskyttelse og klageadgang, der er til rådighed for ofre for vold, og den lethed, hvormed voldsopofrene og deres fortalere kan søge retfærdighed. Denne dagsorden røber, at fædretighedsbevægelsens bekymring for mandlige ofre for vold i hjemmet ofte er retorisk snarere end reel. Mens sådanne grupper foregiver at være fortalere for mandlige ofre for vold i hjemmet, søger de politisk at underminere de tiltag, som ville beskytte og give retfærdighed til de samme mænd.

Fædretighedsgrupper reagerer ofte på spørgsmål om vold og seksuelle krænkelse ud fra gerningsmandens synspunkt. Og de reagerer på samme måde som egentlige mandlige gerningsmænd: de minimerer og benægter omfanget af denne vold, bebrejder offeret, og forklarer

volden som en underforstået aftale eller gensidig proces (Hearn , 1996, s. 105.). .

Sympatien for gerningsmændene er åbenlys på andre måder også. Fædretighedsadvokater har udtrykt sympati med eller forklaringer på mænds vold mod kvinder og børn i forbindelse med procedurer ved familieretlige sager. Og ironisk nok bruger de mænds vold til at demonstrere, at mænd føler sig som desperate ofre i det familieretlige system (Kaye & Tolmie , 1998a , s. 57-58) .

Medlemmer af fædretighedsgrupper fungerer som direkte fortalere for mænd, som er anklaget for vold mod kvinder. For eksempel distribuerer en af grupperne pjecer til »ofre for falske anklager», uden at give det nogen opmærksomhed overhovedet, hvordan hvilket giver ingen opmærksomhed på , hvordan man bør reagere over for 'sande' voldsmænd eller hvordan man bør reagere i forhold til familiemedlemmernes sikkerhed.

Fædretighedsgrupper angriber også medier og offentlige kampagner, som fokuserer på mænds vold mod kvinder. De taler for, at finansieringen af, hvad de kalder ”vold i hjemmet-industrien” skal afskaffes. Fædretighedsgrupperne engagerer sig i chikane af offentlige sektorer, politikere, familieretsadvokater og talsmænd, krisecentermedarbejdere og børne- og kvindeorganisationer, der reagerer på ofre for vold.

Andre positive reaktioner fra mænd: The White Ribbon Campaign

Dette er alt sammen temmelig deprimerende nyheder. I denne sammenhæng har jeg været specielt opmuntret af at se en stigende positiv respons fra mænd, som går i alliance med kvinder for at hjælpe med at stoppe vold mod kvinder. Jeg vil fokusere på en sådan reaktion.

White Ribbon Day er den største indsats af mænd over hele verden, der arbejder i partnerskab med kvinder for at afslutte mænds vold mod kvinder. Hvide bånd bæres på dagen af mænd for at vise deres bekymring over vold mod kvinder, og af kvinder, der støtter mænd. Det foregår den 25. november, den internationale dag for afskaffelse af vold mod kvinder.

I Australien er White Ribbon Day arrangeret delvist af UNIFEM, en kvindeorganisation, men det sker i samarbejde med mænd og mandeorganisationer. White Ribbon Campaign fokuserer på de positive roller, som mænd kan spille i bestræbelserne på at standse vold mod kvinder.

For at finde ud af mere , kan du besøge hjemmesiden: <http://www.whiteribbonday.org.au/>

Konklusion

For at fortsætte vores bestræbelser på at forebygge vold, er flere strategier nødvendige.

Vi må fortsætte med at reagere effektivt på dem, der har oplevet denne vold, det hårde arbejde som nogle af jer allerede gør .

Vi skal fortsætte med at sætte spørgsmålet om vold mod kvinder på den offentlige dagsorden .

Vi skal optrappe bestræbelserne på at engagere mænd på positive måder, og opbygge samarbejde med støttende mænd og mandegrupper. Vi må konfrontere, eller undvige, de farlige ambitioner og uærlige krav fra mande- og fædretighedsgrupper med deres modreaktion på kvinders ligestilling i samfundet.

Fremskridtene hos fædretighedsbevægelserne har allerede udsat voldsramte kvinder og mænd, og

vold- og incestramte børn for højere risiko for vold og krænkelser. Fædretighedsbevægelsen har forværret vores kulturs systematiske undertrykkelse og skyldspåleggelse af volds ofre, og hæmmer bestræbelserne på at reagere effektivt på ofre og gerningsmænd i voldsager.

Imidlertid er ikke al faderskabs-politik taget til fange af fædretighedsbevægelsen. Der er potentiale for at fremme mænds positive og ikke-voldelige involvering i forældrerollen og familien. Vigtige ressourcer til at realisere det progressive potentiale i moderne faderskabspolitik omfatter det udbredte billede af omsorgsfulde fædre, opbakning om bekæmpelse af vold mod kvinder, voksende politisk interesse i håndteringen af arbejdsdeling inden for børnepasning og husligt arbejde i familierne, og mænds egne investeringer i en positiv forældrerolle.

For at forhindre fædretighedsbevægelsens forsøg på at modarbejde kvinder, kræver det dog, at vi direkte konfronterer bevægelsens dagsorden, formidler kritik af dens falske beskyldninger og svarer med mere konstruktive og pålidelige måder, hvorpå fædre (og mødre) kan gennemgå separation og skilsmisse (Flood 2004 , pp 274 -278) .

Slå tilbage!

Følgende er nogle af de politiske strategier, vi kan bruge til at slå fædretighedsorganisationerne tilbage.

Miskreditér fædretighedsgrupperne. Understreg at de:

Kun er interesseret i at reducere deres finansielle forpligtelser over for deres børn;

Kun er interesseret i at udvide eller genvinde magten og myndigheden over eks partnere og børn.

Intet gør for at øge mænds faktiske andel af børnepasning / opdragelse eller mænds positive engagement i forældrerollen både før og efter skilsmissen.

Har hemmelige aftaler med gerningsmændene til vold mod kvinder og børn, beskytter, er bisiddere og fortalere for gerningsmændene, eller er gerningsmændene.

Producer kritik af deres løgne og deres strategier, som er troværdig og tilgængelig .

Arbejd selv for bedre faderskabspolitik.

Støt positive bestræbelser på at hjælpe skilsmisefædre. (Og understrege, at fædretighedsgrupperne fastholder mænd i vrede og i at lægge skylden på deres eks partnere, snarere end at hjælpe dem med at gå ind i en helbredelses- og tilgivelsesproces.)

Byg videre på de fleste mænds ønske om at være engagerede (og ikke-voldelige) forældre.

Finde alternative mandestemmer: støttende mænd og mande- og fædrenetværk og grupper .

Tal selv som en far – så politikerne og mediernes hører, hvordan *kærlige* fædre mener, i stedet for at fædregruppernes billede af "far" står alene!

Fortæl kvinders historier

Rædselsfotografier og fortællinger: historier om krænkelser og undertrykkelse.

Skriv læserbreve, kronikker, debatindlæg, gå i talkshows og i radioen etc.

(Men pas på de måder, hvorpå de velmenende mænd kan (a) skildre kvinder kun som ofre , (b) generalisere alle kvinders forskellige erfaringer med vold, og (c) underminere troværdigheden og støtten.)

Find og støt mandlige allierede: i regeringen, i den offentlige sektor, i den akademiske verden osv.

Mere generelt skal vi fortsætte arbejdet med forebyggelse af vold : ved at underminere

overbevisninger og værdier, der understøtter vold , udfordre de magtrelationer, der opretholder og er båret af vold, og fremme alternative konstruktioner af køn og seksualitet som fremmer ikke-vold og retfærdighed mellem kønnene.

Kontakt forfatteren:

Dr. Michael Flood

postdoc

Australian Research Centre i Sex, Sundhed og Samfund (ARCSHS)

La Trobe University

E -mail: michael.flood [at] anu.edu.au

PO Box 4026 , Ainslie ACT , 2602

Ovenstående indlæg blev præsenteret i panelet , "Myter , misforståelser og Mandebævægelse", på konferencen "Nyt fokus - kvinders erfaringer med vold", Sydney, 14-16 September 2005.

To år senere, i 2007, vedtog et enigt folketing Forældreansvarsloven. En lov, som allerede var blevet kritiseret for fængsling af voldsramte kvinder og mord på skilsmissebørn i både USA, Australien og England, flere år før loven blev vedtaget i Danmark...